

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrlet let 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 18. sušca 1892.

List 12.

Kako se nevera rodi in pase.

Sploh ljudje tožijo o slabih časih. Nezadovoljnost najdemo v vsih verstah človeške družbe. Nezadovoljen je delavec, obertnik, kmetovalec, tovarnar, vradnik in tudi kapitalist. Delavec o pičem zaslužku, vradnik o premajhni plači, kmetovalec pritoži se, da je njegovo blago prepoceni, kapitalistu niso po volji male obresti in negotovost kapitala. Vsi pa opazujemo nevero, ki se širi kakor široka povodenj po vsi človeški družbi.

Kteri so vzroki nevere? Kdor Jezusovega nauka ne spolnuje, njegovih zapoved ne spoštuje, in ne spolnuje Božje volje, taki potem z grehom in hudobijo pamet slepi, serce zakerkne, in na duši postane neobčutljiv za vpliv gnade, — taki postane neveren. In ako človek po tem še hoče ostati v grehu, začne se bati vere, ki mu žuga s časnimi in večnimi kaznimi, in tisti, ki hoče svoj greh zagovarjati, počne vero z dvomi vsake verste si iz glave izbijati in jo tajiti: in če kdo, je ta potem prav globoko padel v grehe, potem se derzne vero sovražiti. Nekteri pa še tako daleč gredo, da svojo nevero z besedo in pisanjem širijo, da bi tudi druge v enake grehe zmamili ali zapeljali in si tako pridobili somišljenikov in deležnikov svoje žalostne osode.

To je vir in razvitek nevere, ki se rodi v sercu in se kaže potem očitno v življenju. Kar svet stoji, ni bilo še slišati, da bi bil veren kristjan, ki je nedolžno živel, neverec postal: kolikrat se je pa zgodilo, da je drugoverec, ki je sicer nedolžno živel, k veri prišel. Skrita in očitna nevera je vselej le dopolnitev greha, nikoli pa ne pride iz prepričanja, ampak iz spridenega serca. Da tedaj ne zabredeš v nevero, živi brez-

madežno, in ako se je namerilo, da v hujši grehe zabredeš, berž pojdi k spovedi.

Al. K.

Moje spreobrnjenje.

(Dalje.)

Novi boji.

In kedaj bodo nehali zame le-ti divji boji, kedaj bodem mogel zopet uživati serčni mir? Vojak, in naj bode še tako serčen in pogumen, želi vendar nekoliko pokoja, po mnogih bitkah, katere je prestal. In jaz? Minulo je že toliko mesecev, odkar so se pričeli le-ti boji, in zame ni nikacega miru. In čudim se, da sem mogel prebiti toliko časa. Dosedaj še nisem mogel utešiti solza. Kaj naj še poskusim? Navadno berilo, navadne zabave, kakoršne so mi sicer pregnale in razperšile vsako skerb, vsako žalost, ne pomagajo mi sedaj nič. Ravno nasprotno, še bolj občutim svojo nesrečo, nego sicer. Kaj naj storim? Ah... Bog mi pomagaj!

Davi na vse zgodaj slišal sem zvonček bližnje župnije, ki je naznanjal praznik. Šel bodem tjekaj, morebiti bode kaj novega, da me za nekoliko časa raztrese, da pozabim svoje nespametne misli, ktere mi je vdahnila prebujna fantazija.

Le-ta cerkev je kaj lepa in kaj arhitektonično sozidana, veličastna in bogato okrašena. Če se ne motim, posvečena je sv. Avguštinu. Koliko ljudi gre sedaj tjekaj. Ah — da, slišal sem, da gredo k pridigi. Na prižnico je stopil častljiv duhoven. Govoril je o sv. Avguštinu.

V resnici lepa pridiga. Beseda gladka, lepo čista, zlog krasen, misli globoke, rekanje jasno, sostavljenje umetno, da je veselje poslušati.

Zdi se mi, da ne govori o sv. Avguštinu, temveč na mene leti. Njegova mladost bila je taka, kakor je moja. Avguštinovo berilo bilo je tudi moje. Njegove napake in pregrehe so tudi moje. Njegove zmote so tudi moje zmote: saj sem tudi jaz neveren, kakor je bil on. Toda kaj pravi duhoven?...

„In glej! sv. Avguština v tolikih zmotah, v tolikih pregrehah, v toliki neveri ni imel nikedar miru. Živel je vedno v večem strahu in v nepopisljivih dvomih. Bal se je vsega, bal se je celo samega sebe. Ob kratkem, Njegovo življenje ni bilo več življenje, bila je le podaljševana smert, počasno umiranje. In zakaj vse to?... Zato, ker je živel brez Boga, v katerem samem je mir in pokoj doma.“

Jaz nesrečnež! Tudi jaz sem modérni Avguština. Moje življenje in moje nesreče podobne so čisto njegovim. Toda poslušaj, kaj pravi pridigar nadalje?

„A ko je sv. Avguština slišal besedo Božjo, sklenil je spremeniti svoje življenje, postati goreč katoličan, zvest svojemu Bogu, in naj bi imel tudi žertvovati, karkoli bodi. Avguština je tudi tako storil in: našel je zopet toliko časa pogrešani mir. Postal je zadovoljen sam seboj, in v sercu je občutil neizrekljivo tolažbo. Nikdar ni jenjal hvaliti Gospoda za milost, ker ga je zopet pridobil sveti veri!“

(Dalje nasl.)

Trije najlepši trenotki v življenju.

(Konec.)

Prišel je kmalu — ko je namreč stopil deček v svoje dvanajsto leto — pričakovani dan, dan prvega sv. Obhajila, ktero je prejel s svojimi verstniki vkup v farni cerkvi. (Sej to je najlepše, prejeti prvo sv. Obhajilo v svoji farni cerkvi, ako je mogoče, kjer tam je bil tudi kerščen. Sej tudi tisti nauk, ki ga deček prejema od svoje matere in od svojega lastnega duhovnega pastirja, naj globokeje v serce seže.) Na obrazu bralo se je dečku, da je silno ginjen in neizmerno vesel. Kakor angeljček klečal je pred oltarjem. Zavživanje nebeške Mane ga je silno ginilo. S solznimi očmi stala sta oče in mati za njim in opazovala svojega pridnega sinčka. Čez eno uro, ko je bil še pri drugi sv. maši, šel je iz cerkve, spremljevan od svojih starišev. Na potu šel je oče z njim v bukvarno in mu kupil v vedni spomin na srečo, ktere bil je ta dan deležen, lepo knjigo „Življenje svetnikov.“ Ta knjiga se mu je zelo priljubila.

Domu dospевši videli so hlapca, ki je ravno dajal gerlicam jesti. Deček je precej hitel k njemu, vzel eno gerlico iz kletke, jo serčno božkal, pa — pozabil pri svojem veselju vratica zapreti, in — berzo zletela je ena gerlica njemu čez glavo ter se veselila zaželjene prostosti. Bil je ta dan prvi najsrečnejši njegovega življenja.

Jeseni poslali so ga stariši na gimnazijo, kjer se je od izbornih učiteljev podučevan zelo pridno

učil in je tudi smel veljati v vsakem oziru kot zgleden učenec. Večkrat videli so ga, ko je bil z največjo pobožnostjo pri sv. maši; ako mu je čas dopuščal, stopil je še pred oltar ljube Matere Marije, priporočil (izročil) se tu njeni premogočni priprošnji ter je tudi goreče molil za očeta in mater. (Lepo je videti tudi ljubljanske dijake, ki večkrat prav na gosto pred šolo z bukvami pod pazduho prihajajo pred oltar Naše ljube Gospé, ali pred drugi oltar, posebno radi pa pred oltar sv. Križa, se tam priporočajo križanemu Zveličarju, tudi še ss. podobne poljubujejo in se potem z večjim zaupanjem in ložjim srcem odpravijo v šolo. Ni pa lepo pri nekterih, ki vsi razmišljeni pri vratih nekoliko „zid podpirajo,“ potem pa merzli odhajajo, kakor so merzli prišli. „Sancta sancte!“ „Templum Dei decet sanctitudo.“)

Ko je deček srečno doveršil srednje šole, prosil je za sprejem v duhovsko semenišče, kar se mu je tudi z največjim veseljem dovolilo, ker je bil tako lepega obnašanja in je imel dobra gimnazijska spričevala. Tudi tukaj bil je vedno med prvimi, odlikoval se je s pobožnostjo in modrostjo, kakor tudi z največjo vpludnostjo do svojih tovaršev, ter so ga vsi radi videli in spoštovali, ki so se z njim soznani. Naposled prišel je od njega in njegovih znancev in sorodnikov tako željno pričakovani dan, kteri dan so ga vpeljali škof v svetišče Gospodovo s polaganjem rok, z maziljenem s sv. krizmo in z izročenjem mašniške oblasti.

Naslednjo nedeljo pomikala se je pa častitljiva procesija proti farni cerkvi; mladi duhoven obhajal je v navzočnosti svojih preveselih staršev, sorodnikov in vse občine prvo sv. mašo v čast Gospodu nebes in zemlje. In ko je po dokončani daritvi z mnogimi navzočimi gosti sedel pri vselem pogostovanju, spominjali so se pri tej priliki vsi velike milosti in časti, ktere se je vdeležila po novem božjem služabniku ne le rojstna hiša, temveč tudi cela občina. Sedaj pa zletela je jedna ljubih gerlic na priperta vratica svoje kletke malo od ograje proč, puhnila na prag, in — koliko veselje! — sferčala je nad glavami veselih gostov na pred hišo stoječi, cvetoči rožni germ, ter se za vselej poslovila. Bil je to drugi najlepši dan pridnega gospodarjevega sina.

Sedaj nastopil je mladi duhoven brez strahu, vdan v voljo Božjo resno svoje življenje. Krepko je branil sv. vero in potegoval se za čast Božjo; bil je poln ljubezni do Boga in veliko si je prizadeval za blagor svojega bližnjega. Noben trud mu ni bil prevelik, nobeno delo pretežavno. Vedno je kolikor moč natančno spolnoval velike in vzvišene dolžnosti svojega svetega stanu, akoravno je pri tem terpelo njegovo bolj občutno zdravje. Zato je bil tudi po vsej okolici močno spoštovan; prihajali so pogosto ljudje k njemu prašat za svet v potrebnih rečéh; bil je vsem vse. Ali tako lepa duša se je kmalo preselila k svojemu Bogu. Neko noč šel je v gorovje obhajati bolnika, nakopal si bolezen, ktere se po Božji previdnosti ni mogel nič več znebiti. Tri mesce terpela je bolezen; prenašal jo je s popolno vdanostjo kot poskušnjo od Boga, v molitvi, premišljevanji, ter je bil tudi zdaj zgled poterpežljivosti mladim in starim, ob enem pa tudi zgled ljubezni do Boga in bližnjega. Da bi se vsaj časih oddahnil in razvedril, postavili so mu v sobo kletko z gerlicami, s kterimi, se je v mladostni dobi tolikokrat in tako rad vedril; večkrat ozerl se

je na ljube živalice in strežaja opomnil včasih na sv. pismo, v katerem je golob tolike važnosti. Slednjič — prišel je za njega veliki trenutek, v katerem naj bi oči za ta svet zatisnil; ljubi Bog hotel je poklicati na plačilo k sebi svojega zvestega služabnika. Neko jutro podelili so mu duhovni pastir zadnjikrat sv. Obhajilo in sv. poslednje olje, kar je prejel z največjo pobožnostjo in ponižnostjo; nato molil je tiho zahvalno molitev za gosp. župnikom, obudil kesanje in izročil se v varstvo Matere Božje in sv. Jožefa; molil je tudi še prav goreče za uboge duše v vicah, in nato lahko zadremal. Popoldne se je zopet zbudil in je še enkrat vzel križ v roko, ga pritisnil zelo ginjen k ustnicam, izrekel, komaj še na pol glasno, imena „Jezus, Marija in Jožef.“ ozerl se proti nebu ter — izdibnil svojo čisto in lepo dušo v naročje svojega ljubljene Gospoda in Stvarnika, kteremu je vse svoje žive dni zvesto služil. Predno je še zadnjikrat dihnil, odperla je njegova dobra, za njega tako skerbna mati okno, da bi prišlo nekaj bolj čistega zraka na umirajočega sina in glej! — gerlica, ki se je ravno igrala na strehi, zletela je nad umirajočim, spustila iz kljuna zeleno vejico umirajočemu na persi ter zbežala v prosto božjo naravo in zletela je na verh drevesa stoječega pred hišo. Častitljivi duhoven pa se je preselil v nebesa. To je bil tretji, vekomaj srečni trenutek njegovega življenja. Prerokovanje župnika, kterega so bili njegovi stariši pred mnogimi leti tako gostoljubno sprejeli in ki jim je zato po navdihnjenji božjem obljubil obilni blagoslov, se je resnično in zelo srečno izpolnilo.

Janez Repič.

JAKOB,

po uemiljenji božjem in apostolskega sedeža
milosti

knezoškof ljubljanski,

*vsem vernikom stoje škofije pozdrav in blagoslov od Gospoda
in Zveličarja našega Jezusa Kristusa!*

(Dalje.)

3. Kakor je bila v stari zavezi sobota zaukazana kot dan za občno in javno bogočastje, tako je sv. cerkev v novi zavezi vsled oblasti prejete od Kristusa v to določila nedeljo. In to po vsej pravici.

Versko praznovanje mora se zlagati z verskim spoznanjem. Po Jezusu Kristusu pa je stopil v ta svet popolno nov verski red: na mesto predpodobe resnica; na mesto sence svetloba! Za mrakom nastal je dan, za upanjem njegovo izpolnjenje. Nehala je postava strahu in suženjstva, na njeno mesto pa je stopila postava ljubezni in sinovstva božjega. Na mesto mesenega obrezovanja stopil je kerst v sv. Duhu in v ognju,¹⁾ in na mesto nepopolnega bogočastja stare zaveze v novi zavezi molitev v duhu in resnici.²⁾ Čisto naravno je torej, da so primerno temu novemu redu postavili tudi nov dan za bogočastje, ter da je stopila na mesto judovske sobote kerščanska nedelja.

Vsled te predrugačbe premenil se je sicer dan, a pomen ostal je isti; le, da se je razširil in poveljal. Kakor sobota, tako spominja tudi nedelja na stvarjenje; una kot zadnji dan v tednu na dopolnjenje,

ta kot prvi dan na začetek stvarjenja. „Bodi svetloba“³⁾ tako je rekel Bog prvi dan stvarjenja, „in bila je svetloba“ — zraven spremenljive občutne svetlobe telesnega stvarstva po Bogu Očetu, v polnosti časa tudi polna, duševna svetloba po Bogu Sinu, ki je luč sveta,⁴⁾ in po Bogu svetemu Duhu razsvetljevalcu in učeniku vse resnice. Une perve in ob jednom te višje, duševne svetlobe, svetlobe sv. vere, nas spominja nedelja; spominja nas poleg naravnega stvarjenja tudi na nadnaravno stvarjenje, ki nam je došlo po odrešenju.

Pa še na bližji, bolj neposredni način nas spominja nedelja drugoga, nadnaravnega stvarjenja in sicer po čudežih, ki so se zgodili na nedeljo.

V nedeljo je Gospod častito vstal od mrtvih ter prišel iz groba kot zmagovalec smerti in greha. Pervo stvarjenje je vdihnilo življenje, kjer ga še ni bilo, drugo ga je povernilo, kjer se je zgubilo. Greh je zadal dušam in telesom smert, od mrtvih vstali Izveličar prinesel je življenje. Greh nas je obsodil v pekel Jezus Kristus nam je odperl nebesa. Komaj je umerl, že se razodeva kot delivec življenja. Še se je tresla zemlja in pokale so skale vsled groze nad njegovo smertjo, in že so se odpirali, kakor pripoveduje sv. Matevž, grobje „in veliko teles svetnikov, ki so spali, se je obudilo in šli so iz grobov po njegovem vstajenju ter so prišli v sveto mesto, in so se mnogim prikazali.“⁵⁾ Med tem pa, ko se je to na zemlji godilo, šel je Jezus v predpekel⁶⁾ rešit iz njega duše pravičnih stare zaveze, da bi se pokazal tudi dušam delivca življenja. Pa ne samo to, ampak te njegove moči, ki daje življenje in je zato vstvarilna moč, se je veseliti tudi nam. Kakor on, tako naj tudi mi, po njegovi moči in njegovem zasluženju, nekaj vstanemo od mrtvih k novemu življenju.

Spominjajoč nas vstajenja Gospodovega, stavi nam tako nedelja pred oči nekako drugo višje stvarjenje, kakor nam tudi počitek Izveličarja po besedah „dopolnjeno je“ delo odrešenja, kliče v spomin sobotni počitek Boga Očeta po doveršenem stvarjenju.

V nedeljo je dalje sv. Duh prišel nad apostole. Tudi to je nekako prestvarjenje duhov, ki se je pričelo pri apostolih, ter se nadaljuje po milosti sv. Duha do današnjega dne v sveti cerkvi in se bode godilo do konca sveta. Ako se spomnimo spremembe, katero je napravil sv. Duh v apostolih, in po njih v celem svetu, moramo tudi mi, hvaleč Boga, spoznati s psalmistom: „Izpošiljaš svojega duha, in so vstvarjene, in obnavljaš obličje zemlje.“⁷⁾

Z ozirom na Jezusa Kristusa in na zveličavne milosti po Jezusu Kristusu nam je nedelja zares nekaj spomenik neskončne ljubezni božje do nas, nam je glasen opomin, naj ga i mi ljubimo ter zaupamo v Boga, ki je toliko za nas storil. Ako potem še pomislimo, da nam nedelja ne podaje le praznih spominov, ampak da se v nedeljo zares in resnično obnavljajo najbolj vzvišene skrivnosti naše sv. vere pri nekervavi daritvi sv. maše, in da nas ne podučujejo besede iznajdene od ljudi, ampak nas podučuje za večno življenje edino zveličavni nauk Jezusa Kri-

¹⁾ Gen. 1. 3.

²⁾ Conf. Joann. 1. 8. 9.

³⁾ Mat. 27. 52 sequ.

⁴⁾ 1. Petr. 3. 19.

⁵⁾ Ps. 103. 30.

¹⁾ Conf. Matth. 3. 11.

²⁾ Conf. Joann. 4. 24.

stusa; ako vse to pomislimo, ne bomo mar prisiljeni priznati: zares, to je dan, ki ga je Gospod blagoslovil, preobilno blagoslovil in posvetil? kdo bi se branil, ga tudi posvečevati? kdo bi zamujal vdeleževati se njegovega blagoslova? (Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Občni shod Vincencijeve družbe 6. marca se je pričel z nagovorom preč. gosp. predsednika, iz katerega bodi nekoliko posneto. — „Naj preje bodi mi dovoljeno, pozdraviti Vas z lepim kerščanskim pozdravom: Hvaljen bodi Jezus Kristus!“

Pred 4 dnevi nastopili smo sveti postni čas, čas milosti, dneve zveličanja, kakor resni ta čas ime nuje naša sv. Cerkev. Opominja pa nas, da naj mislimo na to, kar je edino potrebno, da delajmo za svojo neumerjočo dušo ter si nabirajmo zaslug za večnost, zlasti z izvrševanjem del kerščanske ljubezni!

To je sveta dolžnost slehernega kristjana, a mnogo bolj veže nas, preljubi sobratje, kakor ude Vincencijeve družbe; saj smo kakor Vincencijevi bratje to nalogo še posebno prevzeli po zgledu zavetnika svojega, sv. Vincencija, — nalogo, ljubezen skazovati dejansko svojemu bližnjemu ter mu po moči v dušnih in telesnih potrebah pomagati, s tem pa ob enem sami sebe posvečevati in za svoje zveličanje delati.

Kako uspešno da je bilo naše društveno delovanje v minulemu letu 1891, to nekoliko pregledati in in vzajemno vnemati se zanaprej, da bi neutrudno delali v tem svetem poklicu, — to je namen občnemu zboru, k kateremu smo se tu sošli.

Za gotovo sem mislil, da bom mogel letos tiskano poročilo našega Vinc. društva za l. 1891 velečastitim gospodom udom danes predložiti; pa zavlekla se je stvar neljubo; a dobili ga bodo v kratkem.

Če pogledamo na l. 1891, moramo s hvaležnim srcem spoznati, da družba je bila jako delavna in da z uspehom smemo vsaj po večem biti zadovoljni. Bodi za to čast in hvala Bogu, od katerega pride vsak dober dar! Saj očitno se je spet to leto kazal blagoslov Božji, bodisi gledé konferencij, bodisi gledé sirotišnega zavoda. — Hvala, priserčna hvala pa dalje verlim dobrotnikom in prijateljem društva, katerih blaga radodarnost je nas zmožne storila izvrševati dela kerščanske ljubezni.

Ako dohodke l. 1891 primerjamo z onimi leta poprejšnjega (1890), zaostali so sicer nekoliko mimo prejšnjega leta pri obeh ljubljanskih konferencah in v Teržicu. Drugač pa je gledé sirotišča, kjer se je število gojencev močno povzdignilo. Nasledujejo poštevili, ki jih prinese tiskano poročilo; opomnimo samo, da samo za Marijanišče z zavetiščem je bilo stroškov 18.900 gld.

Dalje pravi gosp. predsednik:

O dogodkih, zadevajočih naše društvo, naj smem iz minulega leta navesti to-le:

Duhovne vaje (eksercicije) imela je Vinc. družba drugi teden po Veliki noči, ki jih je vodil v cerkvi sv. Florijana v č. P. Jož. Liensberger.

G. vodja Marijanišča dr. Lampe je romal 19. febr. 1891 v sv. Deželo in Jeruzalem ter izostal blizu 2 mesca. Nadomestovala sta ga med tem preč. gg. Janežič in Lesar.

Napredek gojencev v Marijanišču je bil vgođen, deloma prav dober. Eden izmed njih, že od začetka v zavodu, je stopil v duhovno semenišče; bil je vedno odličnjak. Veronauk je učil v zavodu čast. P. Rajner, v petju podučeval čast. P. Severin; vse druge predmete učile so verle šolske sestre, katerim se je naznanilo zaslužno hvalno priznanje po č. prednici v Mariboru vsled društvenega sklepa.

Mesca septembra pričel se je v domači šoli, ki ima pravico javnosti, tudi 3. razred. — Število dečkov naraslo je ob koncu leta na 143. Med njimi je 10 gimnazijalcev.

Vsled vradne zapovedi napravili smo v Marijanišču zadnje poletje primerno kopališče z ozirom na zdravstvo. Stane okol 1800 gld. — Lotili smo se bili grajenja stranskega trakta na Marijaniščnem dvorišču, paralelno k kapeli, ter ga 31. okt. srečno pod streho spravili. V njem bodo šolske sobe, telovadnica, in zgoraj prostorna soba za spalnico. Stati útegne vse popolno doveršeno okolo 20.000 gld. — Izplačal sem v ta namen ob koncu p. leta 12.955 gld.

Društveni časnik: „Jahrbücher des Vinz. Vereins in Köln“ naročen je letos za vsako konferenco po 1 eksemplar.

Predsednik verhovnega vpravnega sveta za Avstrijo, knez Salm-Reiferscheid, je odstopil preselivši se v Solnograd; in na njegovo mesto je nastopil slavnoznani katoličan grof Anton Pergen.

Okrožnice sv. očeta Leona XIII o naj važniših dolžnostih se je razdelilo med ude veliko število.

Folium periodicum archidioeceseos Goriensis. Ta list, ki nas razveseljuje z jedernatimi, vseskozi času primérnimi spisi in s prelepo, jasno klasično latinščino, se hoče tudi po svojem obsegu in s številnišimi pisatelji še bolj povzdigniti, kakor kaže izdatni zvezek za mesca prosinca in svečan t. l. Na višjo željo namreč so se zedinili bogoslovski profesorji v središnjem semenišču, da hočejo z obnovljeno vnemo delati za omenjeni list, kakor naznanjajo v vvodu: „Superiori voluntati obsecuti consilium cepimus novo studio his ephemeridibus operam navare.“ Da jim je resnična volja, zagotavlja kazalo omenjenega sošitka, ki na 64 straneh obsega 16 tehtnih, sicer bolj kratkih, pa zelo podučnih in zanimivih člankov, zraven tega pa še množico drobnih naznanil, pretresanj, napoved itd.

V dokaz rečenega naj stoji tu kazalo tvarin tega zvezka. Tvarine so take-le:

„Lectoribus salutem. — De religionis christianae initiis. — De scriptura Sacra lemmata quaedam. — De ecstaticis iisque praeprimis mulieribus. — Sanctuarium B. M. V. Barbanae. — De fraterna correctione. — Spiritismi hallucinationes et pericula. — Solutio quaestionum in 14. et 15. Conferentia. — Prima puerorum communio. — De die Cinerum. — De quatuor rubricarum Missalis intelligentia. — Paramenta. — Res liturgiscae. — Apostolatus Orationis cum Calendario Cordis Jesu. — Lamentationes Jeremiae. — Indifferentismi venenum in schola religionis experte. — Nasledujejo naslovi: Acta officialia, Bibliographia, Expositio music. Vindob. Societat. „vom rothen Kreuze.“ De convictu slov. s. Aloysii. Ex mandato Celsissimi. Monitum ven. Clero curato — de Indulto. Cronica dioecesana.“

Menda je to dosti za priporočilo lista, ki izhaja „moderatore Doctore Antonio Mahnič, in se

izdaja vsak mesec; naročnina za celo leto stane 2 gld. in pošilja se naročnina v nadškofijsko pisarno v Gorico.

Amerika. Dr. Korobačovič v „Katoliški Jednoti“ pripoveduje: Neki časnik „Am. Hyeny“ se ponuja biti organ pravoslavnih (šizmatičskih) ali razkolnih Slovakov! Ker je pa razkolnikov malo v Ameriki, zato tako vabijo Slovake, da bi postali razkolniki. „Korobačovič“ pristavlja, da se mu to zdi neverjetno, kajti kdor ne zna ceniti rimsko-katoliške vere in hierarhije, kako bo cénil hierarhijo rusko, in če je ruska razkolna vera kaj dobrega ohranila, ima to od rimsko-katoliške vere. — Vidi se tedaj, da tudi za Slovane v Ameriki je nevarnost in potreben je „Korobačovič“, da jim da po plečih, kateri so tega vredni.

Ena žertva kulturne borbe.

Duhovni oče redovnih sester v Nazaretu pri Banjaluki v Bosni, ktere ga je naš dopisnik iz Bosne zadnjič v (št. 10) omenil, da je precej po misijonu ondi umerl, je č. g. Peter Zimerman. Časnik „Leo“ v Paderbornu pravi, da ta mož je bil na Pruskem ena prvih žrtev kulturne borbe, „ein Opfer des Kulturkampfes.“ Še predno namreč je prišel v Bosno. In kako se je godilo, da je prišel v Bosno? Bil je iz Trierske škofije, in preganjali, terpinčili so ga, ker se je bolj Boga bal, kakor pa ljudi. Omenimo naj ob kratkem nekaj.

Na Pruskem je bilo o Bismarkovi velemogočnosti več katoliških krajev brez duhovnih pastirjev, ker je bilo sprejemanje mladenčev v duhovski stan hudo vtesnjeno, duhovnom v druge okraje hoditi v dušno pomoč, pa je bilo terdo prepovedano. In če bi imeli ubogi katoličani brez dušne pomoči živeti in umreti, to, se vé, ljudi krokodilove borbe nič ni peklo! Pri nekem takem opravilu zunaj lastnega okraja, najberže, so bili č. g. Petra zasačili in kakor sam popisuje dva policaja sta ga bila spremila čez mejo do kraja, kjer je bil v službi. Drugi dan gre zopet čez mejo po enacih opravilih, pa kmalo sta ga imela zopet v pestéh župan in žandarem in — le berzo v ječo z njim! V nedeljo zjutraj ga je žandar spremil na pošto in bil je odpeljan v Koblenz v ječo. Tam je našel 8 župnikov in kaplanov, ki so bili enaki „hudodelniki“, kakor on, in vsi so bili prav dobre volje, gotovo zato, ker so za ime Kristusovo preganjanje terpeli. Gonili so ga pod „komando“ beričev sem ter tje, zdaj nazaj v duhovnijo, zdaj pred sodnije, zdaj v ječo, ker če je le mogel, je smuknil čez mejo zapuščene vernike tolažit, jim božjo službo opravljat itd. Poslednjič so ga obsodili v pregnanstvo na otok Rügen.

Ta „staatsgefährlicher“ hudodelec pa ni šel na otok Rügen, temveč — ne vem, kako? — mudil se je nekoliko v Belgiji, odmenil se za zunanje misijone in odrinil v Bosno. Skoz 8 lét je z neverjetno gorečnostjo delal, pomagal, učil, kar je le mogel. V serce ga je bolelo, ko je videl, kako silo revne stanovanja ima ljubi Zveličar po mnogih krajih, in ni prej miroval, dokler ni v Maglaju cerkve prenovil, in v Nazaretu zidal nove cerkve čistega Spočetja. V Vindhurstu je lansko leto zidal šolo, poleti je imel odmenjeno duhovsko hišo zidati in cerkev dovršiti. Dobrotljivi Bog pa ga je odmaknil iz njegove delavnosti. Njegovo poslednje delo je bil sv. misijon v Vindhurstu, ki ga je vravnal malo pred svojo smertjo. S svetim veseljem

je 15. jan. šel še misijonarjem nasproti, ki so 17. jan. sv. misijon pričeli. Akoravno ves oslavljen, je vendar pri misijonu vsega se vdeleževal; 20. jan. po sv. maši pa se je ulegel in ni več vstal. Ves lepo pripravljen je v soboto o 7ih zvečer 23. jan. svojo lepo dušo Bogu izročil. Tudi milgsp. škof iz Banjaluke je prišel k pokopu; rekel je: „Kaj da sem zgubil, to vem, kako pa ga bom nadomestil, tega ne vem.“

Posebno previdnost božjo vidijo v tem, da je Marijin zvesti služabnik umerl ravno ta čas, ta dan in to uro. Ali bi namreč kdaj svojo občno mogel zapustiti v boljšem stanu kakor ravno zdaj, ob koncu misijona? In koliko se je zanj te dni molilo!

Umerl je kakor zvest Marijin služabnik, ker nji na čast je pri vsem mnogem delu obmolil vsak dan 10 rožnih vencev — če ne po dnevi, pa po noči. Marija ga je hotla za to poplačati in prišla je ponj v soboto in k temu še v god svojega poročenja s sv. Jožefom, kakor bi se mu hotla hvaležna skazati ker je njima na čast cerkvi zidal.

Kaj pa hočemo reči o njegovi ljubezni do naj svetejšega Zakramenta? Kako so ga solze oblivala, kadar je govoril o Jezusovi ljubezni v presv. Rešnjem Telesu! Kakor društvenik evharistiške duhovske družbe je vsak dan eno uro molil, ako ga ni bolezen zadrževala. Dosegel je, da razun 3 pustnih dni so v samostanu nazareškem še vsak mesec enkrat obhajali 13urino češčenje. Še veliko družega lepega o njegovem češčenju do Najsvetejšega je zaznamnjano. Med drugim je po trikrat v tednu od poli sedmih do sedmih zvečer obhajal blagoslovno počesčevanje v cerkvi; ob tej uri je imela zdaj njegova samostanska občina tudi v soboto večer slovesno moliti pred izpostavljenim Najsvetejšim ob koncu sv. misijona. In o tej uri ga je Jezus poklical k Sebi, kakor da naj on gleda z nebeške višave, kako njegova občina opravlja to slovesnost. Blaženi, nebeški mir je oblival njegov obraz, ki se je zdelo, da se zmeraj presvitljuje, dokler je bival na mertvaškam odru.

Ranjki se je močno bal, da bi ga na zadnje kak mertvud ne zadel in je večkrat rekel: „O da bi le ne umerl brez pomoči kacega duhovna!“ In lejte, Bog je tako dal, da je bilo med njegovo boleznijo 6—8 duhovnov, ki so zanj skerbni bili, in med njimi škof sam.

Nektere mesce je, kar je ranjki, bivši ravno v Vindhurstu, imel prelepe sanje, da se mu je Bog in Zveličar v prečudni lepoti in častitljivosti prikazal; pokleknil je pred njega in prosil: „Ljubi Jezus, vzemi me k sebi v nebesa,“ na kar mu je Bog in Zveličar ljubeznjivo smehljal odgovoril: „Bom, bom! kmalo pridem,“ in dragi ranjki je pristavil: da zveličanja, ki ga je pri tem občutil, ne more popisati.

Sv. Jožef.

Devet ss. Jožefov ima rimski Martirologij. Kacih 9 je Jožefov med ljubljanskimi gg. bogoslovci; med prečast. gg. duhovni ljubljanske škofije je pa 50 Jožefov. Nekteri Jožefi so postali tudi že Josipi (če je to čisto pravilno vsled orientalskega „Jusef, Jusuf,“ kor „assaf,“ pustimo „sub. judice“). Po vsem slovenskem je pa Jožefov, Jožetov, Jožov, Josipov, Jožkov malo manj kot listja in trave: Bog daj vsim vse dobro in ohrani jih v svoji milosti!

Sv. Jožef je velik pomočnik v življenji in na zadnjo uro. Sv. Alfons Ligvorij pravi, da iz treh raz-

logov naj vsak katoliški kristijan sv. Jožefa časti in se mu v priprošnje priporoča: 1) Ker Jezus sv. Jožefa ljubi ne le kakor kacega prijatelja, ampak kakor očeta; zato je njegova priprošnja tudi veliko bolj močnejša, kakor kacega drugega svetnika. (Velik del tistih, ki se po „Danici“ Naši ljubi Gospéj presvetega Serca za kako posebno pomoč priporočajo, privzemajo tudi sv. Jožefa.) 2) Ker je sv. Jožef dosegel posebno moč zoper hudobne duhove na zadnjo uro. (Zato se blezo zelo vsi Slovenci vsak dan priporočajo za srečno zadnjo uro Jezusu, Mariji in sv. Jožefu, in takrat blezo ne pravijo: sv. „Josipu“, temveč: sv. Jožefu molijo svoj očenaš, kakor tudi v litanijah ne pravimo: „sv. Josip“ — ampak: „sv. Jožef, za nas Boga prosi.“) 3) Ker pomoč, ki sta jo Jezus in Marija skazovala sv. Jožefu na zadnjo uro, je njemu dosegla pravico, da svojim zvestim služabnikom pridobi, sveto, pohlevno smert. Tako uči sveti Alfons Lig. — Sveti Jožef, za nas Boga prosi!

Sveti Jožef hišni varih.

(Jožefom v spomin.)

Sveti Jožef! Ti nas vliši,
Bodi varih naši hiši.
Sprosi blagoslov, zavetje,
Vladaj naše vse imetje;
Mir, edinost nam pridobi,
Da v ljubezni in milobi
Božji strah nas vse povsodi,
Srečno proti nebu vodi;
Naj pri nas bo tvoje stanje,
Spremljaj misli in dejanje;
Glej, častim Te dans veselo,
Dajem v last Ti hišo celo,
Kar Ti všeč ni v nji, odstrani,
Pred nesrečo jo zabrani;
In z družinico me zmeraj,
V Serce Jezusčka zapéraj.
Mine da vsak dan na svetu
Nam, kot Tebi v Nazaretu.

Radoslav.

Razgled po svetu.

Rim. Sv. oče Leon XIII so izdali okrožnico do francoskih nadškofov, škofov, vsih duhovnov in vernikov francoskih. Sv. Oče obžalujejo, ker so se neki močje zarotili, da bi zaterli kerščanstvo na Francoskem, in opominjajo vse Francoze da naj delajo za pomirjenje domovine. Za dolžnost vsim naznanjajo priznanje obstoječe vlade, ter da naj nič ne počenjajo za njen prekuc. Sej znano je, da katoličanstvo se zлага z vsako vladino obliko, naj je samoderštvo, vstava ali republika. Proti ugovoru, da katoličani ne morejo z dobro vestjo priznavati republike zaradi njenega zoperkerščanskega mišljenja, pravi enciklika, da se mora razloček delati med že obstoječo vlado in med postavodajnimi korporacijami. Zato naj se vsi dobri katoličani zedinijo, ter z vsimi postavnimi pomočki se borijo proti zlorabi postavodajstva. Konečno enciklika svari zoper ločitvo države in cerkve.

Rim. (Častivredni Gerard Majella.) Kongregacija o čudežih čast. redemtoriskega brata laika Gerard-a Majella je imela pred nekaj časom tretji in zadnji shod. Ta čudodelni služabnik Božji se je pre-

slavil z novim čudežem. Na povelje prečast. P. generala je red 26. jan. t. l. imel molitve za srečni vspéh tega opravila. Imeli so ta dan tridnevno češčenje presv. Rešnjega Telesa. Ravno tisti čas je v kraju Pagani stopila v cerkev neka žena, kateri je vso glavo in celo obličje gnjiloba razjedala. S pogumnim zaupanjem v Boga, kakor je lastno Napolitankam, kliče častitemu služabniku Božjemu te-le besede: „Ako si svetnik, pomagaj mi in ozdravi me!“ Kmalto nato čuti, da jo na bolečih delih nekako čudno žgače in serbi — in precej nato je bila zdrava. Dva zdravnika sta poterdila, da je to ozdravljenje čeznatorno. V kongraciji 26. jan. so bili poterjeni ču-leži zastran katerih je bilo vprašanje; 25. sušca bo dotični dekret razglašen. Proglašenje njega kot zveličanega pa se bode najberž godilo prihodnje leto, ko se bo obhajal jubilej Leona XIII.

Sarajevo. (Središnje bogoslovno semenišče.) „Verbosna“ piše, da bogoslovci 4. tečaja bodo vsaki zase v svoji sobici, in za nje bode v novem semenišču 13 sob; za prve tri tečaje pa bodo tri velike spalnice, dvorane za podučevanje in učenje. Ti prostori bodo v zgornjem oddelku poslopja. Pri tléh bode velika dvorana za slavnostne primérleje, zatem sobe za počivanje, kopališča, obednica. Za cerkvijo bo med enim in drugim oddelkom kuhinja, toda ta oddelek bo imel prizemlje. Vse poslopje bo v renesanskem slogu. Občelje bo dolgo 50 m. podolgostni krili imeli boste — zahodnje 55 vzhodnje pa 40 m. Načert je iz zvedene roke domačega stavbarja g. pl. Vančasa, kateri bode zidanje tudi nadzoroval Zverševal pa ga bode požeški mojster g. Ivan Holz, kateri si je v Bosni dobro ime pridobil z zidanjem nadškofovskega semenišča v Travniku, in pa samostana frančiškanskega v Kreševem in v Kraljevi Soteski.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec marcij (sušeci.)

a) Glavni namen:

Družinska jutranja in večerna molitev.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec.)

Za daritvijo častimo Boga najbolj z molitvijo, in pripoznavamo Njegovo neizmerno veličastvo. To storiti, z molitvijo in daritvijo namreč očitno pripoznavati neomejeno višjo oblast Gospodovo, je pa tudi stroga dolžnost največje postavno vtemeljene družbe, države, in sicer, ker je vidna družba, tudi v očitni, skupni službi božji; tako uči Leon XIII v svoji okrožnici o kerščanski upravi držav. Še veliko bolj pa velja ta dolžnost češčenja božjega družinam, prvotnim in prvim vseh zvez, ki je vsaki drugi podlaga. Zato so imeli že stari pogani domače ognjišče, podobo družine, za svetišče. Kerščanska družina pa je, kakor pravi sv. Avguštin, nekaka cerkev sama zase, kjer opravljajo duhovsko službo stariši, otroci in druga družina so pa verniki. Potegnite se torej za svojo čast, vi kralji in duhovni družine; ti kraljevo duhovstvo, ti sveti rod, ne padaj s svoje višine! O da bi pač v vsaki kerščanski hiši zadnji žarki zahajajočega

solnca obsevali pred svetimi podobami družinskega altarja klečeče stariše in otroke, gospodarje in posle, vse staro in mlado, kjer združuje skupna molitev s svojimi glasovi tudi serca v kerščanski ljubezni. Te pobožne navade kličejo nebeški blagoslov na zemljo, povzdigujejo in posvečujejo hišo ter razlivajo nad vso družbo ono resnost in ono veličastnost, ki ohranjuje pobožnost in čistost vere in nravi, in vzajemnost serc.

Žal, da se je v našem času že veliko število družin tej častitljivosti in svetosti odpovedalo. Seveda, kraljevati v družini, to bi hotel in hoče še marsikdo, toda duhovska služba se jim zdi neprimerna; nikdo pač ne more pri drugih oskerbovati in pospeševati službe v čast Boga, kateremu je v lastnem sercu pokorščino odpovedal. Toda drugače ne gre; prestol se opira na oltar, kraljestvo nima obstanka brez duhovstva. In zato vidimo, kako izginja kraljestvo v družini, potem ko je bilo odpravljeno duhovstvo iz njenega svetišča. Deržave brez podlage v pravičnosti imenuje sv. Avguštin velike roparske druhali; ravno tako pa se spremeni družina brez bogaboječnosti v malo razbojniško jamo, celo v živalski berlog. To dokazujejo izgledi strašnih pregréh, ki so se šele pred par meseci med drugim dogodile tudi v glavnem mestu nemškega cesarstva. In skoro ob istem času je neki brezverski berlinski časopis razglasil, da je 10 božjih zapovedi že zastarela stvar in ne več porabna za tako olikane in prebujene ljudi, kakor so dandanes. Zlasti kaj majhnega pomena jim je tudi 4. zapoved; in družina, če se sme to, kar oni tako imenujejo, družina imenovati, in če je potem sploh kakšna še mogoča, opira se le še na nagon in svojevoljnost. To je pa sicer že zdavnej očitno izrekla največja stranka brezvercev, socijalni demokratje; poguba prihaja zlasti od te strani kakor kak vesoljni potop, če hočemo, da nas ne odnese, če ga hočemo ustaviti, treba nam svetišče družine varovati.

V ona onečeščena in opustošena svetišča, kjer je s kerščanskimi navadami tudi kerščanska vera izginila, ne predere več naš glas; kjer pa še živi v vsakdanjem življenju vera in kerščanstvo, tem ključemo, deržite se tega, kar imate! Kjer pa vedno še tli kakor pod pepelom posvetnosti, ondi ga na novo oživite z vpeljavo kerščanskih navad, zlasti jutranje in večerne molitve. Pred vsem je tu naloga matere, sv. ogenj prižgati, ki ne bi imel nikdar ugasniti, in ga v prihodnje zvesteje čuvati. Jutranja in večerna molitev je za kristjana, celo za vsacega količkaj pametnega človeka, že po sebi razumljiva stvar tako, da moramo pač imeti le za slabo znamenje časa in za dokaz globoke propalosti, če vidimo, da je ta vaja prišla tako iz navade.

Z Bogom začni vsako delo,
Z Njim bo dober tek imelo;
Z Bogom delo dokončaj,
To je steza v sveti raj.

Tako se glasi stari rek: In če ne večkrat, saj dvakrat na dan naj bi se človek samega sebe spominjal, in svojega pravega, večnega cilja: Zjutraj, da z nova vravná svojo pot k Gospodu Bogu svojemu, da mu daruje vse delo onega dne z dobrim namenom in s sklepom spolnovati njegove zapovedi; zvečer pa, da se hvaležno ozre nazaj na dokončano delo in prehojeno pot, da vredí, kar je napačno storil, in da z žalostjo in kesanjem Boga prosi za odpuščenje.

Za to pa ni treba veliko besed in dolgih ustmenih molitev.

„V zadobljenje ss. odpustkov, ki so podeljeni za apostoljstvo molitve, se zahteva, da udje k jutranji molitvi, katere ne smejo opustiti, pridenejo tudi darovanje svojih molitev, dobrih del in terpljenja onega dne v oni namen, v katerega se Kristus naš Gospod samega sebe daruje v sv. maši.“ Tako se glasi v VI. točki pravil, ki so jih dali Leon XIII. molitvenemu apostoljstvu. Za to darovanje se pa sme vsak poslužiti obrazca, ki ga „Danica“ vsaki mesec prinaša, in za katerega so podelili sv. Oče 100 dni odpustka. Udom molitvenega apostoljstva torej ni treba biti v zadregi za kratkost in bogoljubnost jutranje molitve, ravno v tem, kar se tiče najvažnejše reči, dobrega namena, in se lahko poslužijo za to besed „Danice“ z mesečnim glavnim namenom in z vsakdanjimi posebnimi nameni.

Udje bratovščine presv. Serca Jezusovega pa naj vsaki dan, akoravno niso k temu pod kakim grehom zavezani, za zadobljenje bratovskih odpustkov, svojo bratovsko molitev opravijo: 1 očenaš, 1 česenamarijo in apostoljsko vero s klicem: O presladko Serca Jezusovo, daj, da te vedno bolj ljubim!

To vse se gotovo prilega za jutranjo molitev: one tri zares katoliške molitve, ki bi med verniki ne imele nikdar utihniti, in ta kratki, serčni pozdrav naše ljubezni in pobožnosti, presv. Serca Jezusovega.

Prav je tudi, če se to zvečer ponovi; kajti priporočati se presv. Sercu Jezusovemu in v varstvo njegove sv. Matere in spoznavati sv. vero in Gospodo molitev, če jo z duhom pobožno molimo, je sploh popolna molitev in posebno še tudi prav kerščanska večerna molitev.

Pobožnost presv. Serca Jezusovega in apostoljstvo molitve ima za posebni namen, v posvetnost zakopana serca človeška k Gospodu povzdigniti in duha molitve na novo poživiti. Pot k temu cilju pa pelje skozi družino. „Zato je veličastno in vzvišeno delo,“ dejal je pred 10 leti že neki čverst pospešitelj molitvenega apostoljstva na katoliškem shodu severne Francoske v Lulu l. 1882., „duha molitve v družinah zopet oživiti. Oni dan, ko bode naša draga domovina tako molila, ji bode prisejala sreča. In sami že veste, kako ji želimo vso srečo, če jo Jezusu samemu na serce pokladamo.“

Glavni namen za mesec april (mali traven):

Spoštovanje revežev Jezusa Kristusa

b) Posebni nameni:

22. **S. Nikolaj Fluenski.** Zmaga svetih pravic v Švici. Poraba volilne dolžnosti. Rešenje iz hude revščine in skerbi za živež.

23. **S. Teodul.** Misijoni v Južnem morji. Težavne zadeve dušnih pastirjev. Pomoč v skrajno-mučnem dušnem stanju. Odpeljani, pogrešani.

24. **S. Gabriel.** Oznanovalci katoliške vere. Osiročene škofije. Dobri vspehi pri skušnjah. Vse marijanske kongregacije.

25. **Marijino oznanjenje.** Oznanovanje izveličanja v Afriki, obloženi s prekletstvom. Očitna molitev angeljevega češčenja.

26. **Praznik pet ran Kristusovih.** „Duhovni in obhajanci.“ Hvaležno spominjanje terpljenja našega Gospoda. Veri naraščaj v samostanih.

27. **IV. postna nedelja.** S. Rupert. Solnograd in katoliško vseučilišče. Ločitev duhov v boju za Solo. (Konec nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Neka cerkveno-pravdna zadeva da bi po pravici zveršila. — Neka oseba priporočena za razsvitljenje sv. Duhu, kateri stan naj bi si izvolila. — Nekdo v posebnih zadevah.

Zahvala.

Bil sem dolgo bolan in vse zdravila raznih zdravnikov mi niso pomagale; priporočim se Mariji Devici in sv. Jožefu ter obljubim po „Zgd. Danici“ razglasiti, ako ozdravim: ker se mi je zdravje zelo zboljšalo, spolnim hvaležno svojo obljubo in kličem vsim bolnikom: naj se le zaupno zatečejo k Mariji in sv. Jožefu, gotovo bodejo uslišani. — Bolno sestro priporoča brat za pomoč in zdravje — Odvernjenje nekega pohujšanja od mladine.

Na Gorenjskem, 2. sušca 1892.

Ivan R.

Pri sv. K. F. D. Slovesno se je preteklo leto obhajala tristoletnica angeljskega mladenca, sv. Alojzija. Ljudje so se mu vzlast v tem času prav goreče priporočevali in gotovo tudi mnogo milosti prejeli na priprošnjo svetnikovo. Tudi jaz sem, kakor menim, veliko dobroto prejel na priprošnjo sv. Alojzija. Ker sim bil obljubil, ako bodem uslišan, v „Danici“ priobčiti, spolnujem s temi besedami svojo dolžnost, iskreno želeč, da bi zlasti mladina se temu svojemu zavetniku in varhu prav goreče priporočevala in posnemala njegovo bogoljubno življenje, potem bi v resnici bila nadepolna. Sv. Alojzij, varuj kersčansko mladino!

Dobila sem na priporočevanje k N. lj. G. doželjeno službo. Česčena Marija!

J. U.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Zlato mašo bodo na sv. Jožefa praznik, 19. t. m., v frančiškanski cerkvi slovesno obhajali prečastitljivi P. Evstahij Jožef Ozimek, kustos, bivši provincijal okrajine sv. Križa itd. Ob devetih se prične cerkveno opravilo. Bog daj svoj blagoslov, in prečast. zlatomašniku še mnogo lét!

Umerl je 15. t. m. g. Matija Kaderžavek, previden s ss. zakramenti, starosta ljubljanskih tiskarjev, star 82 lét, bivši od l. 1832 vedno v Blaznikovi tiskarni do vstopa v pokoj l. 1885. Bog daj verlemu pošteniaku večni mir!

Stara božja pot Marije Device vnebovzete na Dobrovi pri Ljubljani. — S tem napisom „Zgd. Danica“ prav v kratkem začne prinašati daljši spis o Dobrovski božji poti, kterege je sestavil ondotni č. g. kaplan Anton Lesjak. Ne le bližnjim Ljubljančanom, marveč vsi deželi je Dobrova imeniten kraj in slavna božja pot in bo torej omenjeni popis premnogim zanimiv in mičen, kakor tudi koristen. Kteri želé te popise brati, naj hité naročiti se na „Danico“, ako še niso naročeni, rokopolis imamo že v roki, in upamo, da se ne bo kesal, kdor si oskerbi prebiranje tega popisanja.

Prošeni so: Častiti gg. duhovni, samostani in drugi verniki, da bi pri ss. mašah in pri drugih molitvah goreče Boga prosili za dober vspéh katoliškega shoda, za kterege dotični odbor prav marljivo priprave dela.

Družbenike za bratovščino Naše ljube Gospé presv. Serca Jezusovega sprejema č. g. Andrej Kalan, korvikar in kaplan stoljne cerkve.

Dunaj. Dne 14. t. m. je na Dunaju velika bratovščina sv. Mihaela imela svoj 27. veliki shod. Silno veliko število naj višje gospode in sploh občinstva, ki se je vdeleževalo, jasno priča, da Dunaj je še katoliško mesto.

Telesna in dušna influenza. Časniki pišejo, kako huda lakota tare ubogo ljudstvo po evropskih deževah, v Rimu, v Berlinu, Parizu, pa tudi na Dunaju. Z mnogih krajev na Slovenskem pa naznanjajo, da je ni hiše, v kateri bi „influenca“ ne bila razsajala več ali manj. Šiba božja je očitna. V taki splošnji révi pa nekteri dijaki višjih šol ne vedó boljšega, razun da so začeli prav prikupljivo pisariti o počutni ljubezni in ponočevanju. Ti že blezo niso lačni... Uboga mladina!

V Ameriko je ta teden odrinil nečak preč. gosp. generalvikarja Jož. Buh-a v Duluth-u. Ker se je naznanjalo, da je g. Buh pridobil in tako rešil ponesrečeni časnik „Amerikanski Slovenec“, je misliti, da mladeneč, ker je stavec, bode pri tem listu sodeloval, in tako bi utegnili dobiti dobro vstanovljen slovenski časnik v Ameriki, kakor imajo tudi drugi slovanski narodi svoja glasila. Slovaška „Jednota“ n. pr. se čversto vojskuje za katoliško Cerkev in proti krivo-verstvu in prostomišljaštvu.

God sv. Tomaža Akvinskega, zavetnika šolske mladine, so slovesno obhajali po nekterih semeniščih, kakor v Solnogradu, Pragi, Št. Hipolitu, in Lincu.

Terst. V teržaški škofiji so vse tako imenovane kuracije spremenjene v župnije, torej vsi kurati v župnike.

Č. g. Jurij Maraspin, bivši diakon, je 14. t. m. prejel red mašništva; poddjakon Jurij Karol Mechia pa je prejel diakonat. — Č. g. Jurij Bacci, duh pom. v Bujah, je dobil beneficij v Kopru. — Č. g. Štefan Vuga, duh, pomočnik pri sv. Antonu Pad. v Terstu, je šel v pokoj.

Če je potrebna vérska šola. V kraju Onna-Borgo na južnem Tirolskem so trije še slinasti pobalini l. t. m. po noči v ondotni cerkvi ropali podobo Mater Božje njenih drazih zakladov; k sreči so jih še o pravem času spazili in sodnji izročili.

Dobrotni darovi.

Za dijasko mizo: Č. g. žup. J. Karlin 5 gld. — Č. g. žup. Mart. Narobe 5 gld. — Neimenovana iz zahvale za dobljeno zdravje 1 gld. — Prelat dr. A. Čebašek »verni in pobožni mladini« 10 gld. — »Da se tudi jaz vdeležim sv. daritve v praznik, sv. Jožefa, ki velja za dobrotnike dijaške mladine, pošljem 2 gld.« — M. A. iz Idrije 2 gld.

Za sc. Detinstvo: Č. g. Jakob Vidovič, kaplan v S. Sv. Ropertu v slovenskih gorah, 2 gld. — Pl. gospodična Ana Rauscher, učiteljica v Šent-Petru pri Novem Mestu, 3 gld.

Za sc. Očeta: S. Homca po župniku A. Lovšinu 5 gld.

Za najboljpotrebne misijone: Č. g. žup. Mart. Narobe 5 gld.

Za afrikanske zamorce: Po čast. g. žup. J. Karlinu 1 gld. 10 kr.

Za laške stradajoče redovnice: Neim. iz hvaležnosti za zadobljeno zdravje 1 gld.

Za kristjane na Jutrovcem: Po č. g. župn. A. Lovšinu s Homca 5 gld.

Za ustanovitev stalne in večje rezidence č. oo. Jezuitov v Ljubljani namesto sedanjega „provisorja“: župan Josip Ožura v Osilnici, 2 gld. 60 kr.